

Záchrana stáda DIVOCÍ KONĚ

Helen Martins

Vedli nyní skutečně báječný život. Zlatý důl byl velký a nabízel tolik travnatých luk, že se každý kůň z obrovského stáda dosyta najedl. Koně se o sebe navzájem dobře starali a také Noční vítr a Alba se mezi svými novými přáteli cítili dobře. Tu a tam se je pokoušela zastrašit divoká zvířata, ale v tak velké skupině byli všichni dobře chráněni. Nad stádem bděli Antip a Temná hvězda, hříbata střežily klisny a Noční vítr s Albou dávali pozor jeden na druhého. Všichni se tak cítili v jistotě a bezpečí.

„Našli jsme tu nové místo, kde můžeme zůstat během tohoto horkého léta,“ ujišťovali se koně navzájem. Ale Alba tomu nějak nedokázala uvěřit. Sama nevěděla, proč to vnímá takhle.

Jednou odpoledne, když se s Nočním větrem pásli na louce, zaslechla zvuk, který jí byl jakýmsi nepříjemným způsobem povědomý. Vzduchem se neslo hlasité dunění. A náhle spatřila tu podivnou šedivou věc s velkým kolem na hlavě. Hlasitě a nebezpečně burácela a letěla přímo ke stádu.

Koně vyděšeně zírali na oblohu. Hlasité dunění je rozechvělo a plni strachu se seběhli.

„Co to je za ptáka?“ podívovala se Temná hvězda.

„To není pták,“ vysvětlila Alba. „To je auto, které létá ve vzduchu.“

„Říkají tomu vrtulník,“ vysvětlil Noční vítr. „S Albou už jsme to mnohokrát zažili na závodech. V té věci sedí lidé.“

Mladí koně vyděšeně hleděli na vrtulník, který kroužil nad Zlatým dolem.

„Jestliže tahle věc patří lidem, nemusíme mít strach,“ pokusila se Temná hvězda uklidnit znepokojené stádo. „Nic nám neudělají. Jenom se chtějí dostat z jednoho místa na jiné.“

Koně se však za vrtulníkem dívali nedůvěřivě. Potom však dunění přece jen utichalo a obrovský stříbrný pták zmizel.

„Pojďme i tak raději na druhou stranu údolí,“ navrhl Noční vítr. „Tam, kde začíná les, jsme chráněni o trochu lépe.“

Ale ostatní nechtěli. Tráva v údolí byla obzvlášť čerstvá a zelená, kdežto na kraji lesa se do ní dostávaly jedlové větvičky i větší větve, takže nechutnala tak dobře.

Noční vítr cítil však i nadále neklid. „Alespoň my dva bychom se měli trochu přiblížit k okraji lesa,“ naléhal na Albu. „Já nevím, ale nemám z toho dobrý pocit.“

„Od té doby, co jsem březí, se z tebe stává úplná kvočna,“ škádli-la ho klisna. Ale ve skutečnosti měla pocity úplně stejné. Od chvíle, kdy zjistila, že v sobě nosí hříbátko, byla o dost opatrnější.

Společně opustili stádo a došli k lesu. Trávě se tady sice tolik nedařilo, ale to jim nijak zvlášť nevadilo. Oba se zelené a čerstvé trávy už dostatečně najedli v údolí. Les jim ale nyní poskytoval více stínu, což se v horkém poledním slunci velmi hodilo. Noční vítr s Albou si tak užívali chladu a klidu. Navzájem se o sebe opřeli.

„Březí klisny potřebují hodně klidu. Měly by si pravidelně dopřávat krátký odpolední šlofik,“ pronesl Noční vítr.

Alba s ním nemohla nesouhlasit. Jak v ní hříbátko pomalu rostlo, přicházely dny, v nichž se skutečně cítila unavenější než dřív. Mírně přivřela oči. Noční vítr jí okusoval srst a laskal ji. Pak se ale i jemu zavřely oči.

Posléze ho zaslechli znovu, ten zvuk, tentokrát ale ještě hlasitější a dunivější než předtím. Oba koně se vylekali a vytřeštili oči. Zírali na oblohu.

„Bouřka?“ zašeptala Alba vyděšeně.

„To není bouřka,“ odvětil Noční vítr. „To je zase vrtulník! Ale tentokrát je jich dokonce několik!“

Viděli, jak helikoptéry míří přímo k nim. Letěly všechny vedle sebe, jako hlasité, dunící hejno šedých ptáků.

Koňské stádo stojící stále ještě uprostřed louky to překvapilo. Vrtulníky sletěly níže a řítily se přímo na ně. Vypadalo to, jako by chtěly přistát na koňských hřbetech. Koně se se ržáním rozutekli. Někteří pádili doleva, jiní se vydali doprava.

„Pobězte k lesu! Honem!“ křičela Alba. Ale přehlušit zvuk helikoptér se jí nepodařilo.

„Sem!“ řval Noční vítr a ržál tak hlasitě, jak to jenom dokázal, a stoupal si při tom na zadní, aby ho ostatní uviděli. Bohužel ho zahlédl pouze muž, který na něj ukazoval z okna vrtulníku. Ten se nyní blížil směrem k okraji lesa.

„Letí za námi,“ zaječela Alba v panice. „Musíme do lesa!“

Ihned se oba stáhli dovnitř lesa. Ten však bohužel nebyl příliš rozsáhlý, byl to jen takový hájek, bylo tam vidět ze všech stran. Jedna z helikoptér kroužila velmi nízko kolem lesíku, jako by měla spadeno právě na Albu a Nočního větra.

Bílá klisna se začala třást. „Co jenom uděláme?“

„Tady v lese nemůžou přistát,“ pokusil se ji Noční vítr uklidnit. „Stromy rostou moc hustě.“ Ale Alba na něm poznala, že i on má strach.

To zřejmě věděl i pilot, který nepřestával se svým vrtulníkem kroužit kolem lesíku. Pravděpodobně jim tím chtěl nahnat strach. A Alba s Nočním větrem měli skutečně co dělat, aby zůstali stát a neběželi za ostatními na louku. Jak nyní viděli, bylo by to špatné rozhodnutí. Ostatní helikoptéry totiž právě naháněly mustangy

a klusáky na louce. Museli se štvát sem a tam. Zprvu velcí šediví ptáci nalétávali na louku zleva, pak se ale obrátili a útočili na koňské stádo zprava. Nakonec zahájili frontální útok, letěli nízko nad zemí a ve stádě propukla panika. Ržání koní se rozléhalo všude kolem a připomínalo výkřiky zoufalství.

„Ach ne, to přece nemůžeme připustit!“ volala Alba rozrušeně. „Musíme jim pomoci!“

„To nemůžeme,“ odpověděl Noční vítr. „Je jich moc. A jsou silnější než my.“

Jedna z helikoptér stále kroužila kolem lesíku. Alba s Nočním větrem se nořili stále hlouběji do jedlového úkrytu. Šli přesně tam, kde se nacházel nejhustší stromový porost, a pokoušeli se schovat. Hřebec nešťastně pozoroval svou klisnu. „Tvá bílá srst tě tady v lese prozradí,“ šeptal. „Pojď, lehni si tady.“

Alba chvíli váhala. Ale když vrtulník dělal kolem hájku další a další otočky, položila se na lesní půdu. Noční vítr si nad ni opatrně stoupl a zakryl ji svým tmavým tělem, jak jen dokázal.

Bylo sem slyšet dunění helikoptér i z louky. Nepřestávaly nad ní kroužit a neustále se ozývalo pronikavé ržání divokých koní. Bylo to strašné.

„Proč to dělají?“ zašeptala Alba.

„Myslím, že je chtějí pochyťat,“ odvětil Noční vítr bezbarvým hlasem.

Alba si nyní přitáhla nohy co nejvíce k tělu, aby nebylo možné zahlédnout sebenepatrnější kousek její bílé srsti, a Noční vítr k ní ještě těsněji přitiskl své černé tělo. Zůstali tak nekonečně dlouho, naslouchali výkřikům koní a hřmotu vrtulníků.

Po nějaké době to pilot vzdal. Vrtulník přestal pátrat kolem lesa. Přelétl k ostatním helikoptérám a začal nejspíš pomáhat při nahánění divokých koní na louce. Alba s úlevou vydechla a též z Nočního větra spadlo napětí. Věděli však, že tohle ještě rozhodně není konec.

Náhle se ke kraji lesa přiblížilo auto. Zastavilo přímo u Nočního větra a Alba.

Klisna se začala třást. Cítila, že i jejímu příteli vyrazil ze strachu po celém těle pot.

K autu byl připojený přívěs.

„Co chce? Chce nás chytit?“ otázala se bezhlesně Alba.

Ale ani hřebec netušil, co je čeká.

Ukázalo se, že řidič sice zaparkoval auto v jejich blízkosti, ale nedívá se jejich směrem. Copak je nezahlédl?

„Má v tom přívěsu nějakého koně,“ hlesl Noční vítr.

Alba natáhla vzduch do nozder. Pod svým přítelem sice nic neviděla, ale dokázala toho koně zavětrít. Podle pachu šlo o klisnu. Pokusila se vystrčit nos o kousek dál zpod hřebcova břicha a znovu nasála pach koně v přívěsu. Byl jí velmi povědomý. Je to snad...? Ale... To nemůže být pravda. Určitě se mylí.

Dveře auta se otevřely a vystoupil nějaký muž. Přešel k přívěsu a otevřel ho.

„Pojď ven,“ slyšela ho Alba mluvit. Zněl mrzutě.

Alba vystrčila hlavu o trochu víc zpod břicha Nočního větra, aby si mohla koně prohlédnout. Muž z přívěsu vyvedl hnědou klisnu, která vůbec nevypadala vyděšeně. Naopak, působila dojmem, že je na rachot motorů zvyklá.

Náhle klisna zvedla nakrátko hlavu, podívala se směrem k jedlím, pod nimiž se skrývali Noční vítr s Albou, a zaflémovala. Muž, který stál nyní vedle klisny, ji netrpělivě zatahal za ohlávku.

„Přestaň s tím!“ napomenul ji hrubě.

Otočila hlavu směrem k divokým koním.

„Přece víš, co máš dělat!“ okřikl ji muž.

Alba se snažila vystrčit hlavu ještě o kus dál. Noční vítr ji nervózně štouchl. Chtěl, aby se zase schovala, ale Alba zavětrila cosi, co ji velmi rozrušilo. Viděla koně sice jenom zezadu, ale rozpoznávala štíhlé hnědé boky, černý ohon, bílou zadní nohu, jako kdyby měla

klisna na kopytu nasazenou kozačku. Na okamžik zavřela oči a nasála do plic pach příchozí klisny.

Jinovatka, blesklo jí náhle hlavou. To je Jinovatka.

Jinovatka bývala její nejlepší přítelkyní, když společně patřily coby závodní koně do stáje u Stacyových. Alba byla starší a zkušenější a Jinovatku hodně věcí naučila. Hlavně jí dodávala naději, když běžela své první závody. Ale po těchto dostizích je od sebe odloučili. Ještě si velmi dobře vzpomíná na to, jak netrpělivý žokej trhal za její opratě, když se s ní chtěla rozloučit. A když Jinovatka začala zoufale ržát, sešvihal ji dokonce proutkem.

Ale copak je to možné? Proč by tady s těmi strašlivými muži měla být zrovna Jinovatka? Co tady dělá?

Vrtulníky stále ještě burácely. Zoufalé volání koní se ale nejspíš trochu ztišilo. Pravděpodobně je uhnali, takže jsou moc unavení.

„Připrav se!“ zahřměl muž směrem k hnědé klisně po svém boku. Pak uvolnil otěže. Ještě vrhl poslední pohled na koňské stádo, pak opět nastoupil do auta a odjel. Hnědá klisna zůstala osaměle stát na místě.

Noční vítr opět do Alby štouchl, aby zalezla víc pod jeho břicho a schovala se, ale ona to nedokázala. Vůně Jinovatky v ní probudila vzpomínky a touha po přítelkyni byla až příliš velká.

Opatrně tedy vysunula hlavu zpod hřebcova břicha.

„Jinovatko?“ zašeptala.

Hnědá klisna sebou trhla. Cukla uchem směrem k Albě.

„Pssst,“ frkl Noční vítr vyděšeně.

Hnědá klisna se nyní otočila k Albě. V očích se jí zračily strach, údiv a radost zároveň. Zmateně se o krok přiblížila k úkrytu obou koní.

„Albo!“ zvolala. Oči měla doširoka otevřené.

Bílá klisna se nyní úplně vykulila zpod břicha Nočního větra. S námahou se postavila na nohy a narovнала se.

„Nemůžu tomu uvěřit. Jinovatko! Jsi to opravdu ty!“

„Já tě taky znám,“ pronesl Noční vítr. „Běžela jsi se mnou jeden závod.“

Jinovatka se nechápavě dívala chvíli na Albu, chvíli na Nočního větra.

„Co tady děláte? Ach ne! Vy patříte k divokým koním?“

Alba chtěla odpovědět, ale v tu chvíli se ozval hvizd. Přicházel ze Zlatého dolu.

Jinovatka sebou trhla. Vypadala úplně vyplašeně. Jako tenkrát, když běžela svůj první závod.

„Co to má znamenat?“ vyzvídala Alba. „Proč jsi tady? Co s tebou dělají?“

Opět se ozval hvizd.

„Héj, tak dělej!“ zakřičel rozhněvaný mužský hlas.

Jinovatka na přítelkyni rozčileně pohlédla.

„Ne abyste za mnou běželi!“ zasyčela na Albu. „Jen to ne! V žádném případě za mnou nesmíte běžet!“ Prosebně se zahleděla na Nočního větra. „Zase se takhle schovejte. A ani se nehněte. Prosím!“

Ozval se další hvizd, hlasitější a pronikavější. Jinovatka potřásla hřívou.

„Musím dělat svoji práci,“ zašeptala. „Odpusťte mi.“

Pak vyběhla.

Protože vrtulník už nekroužil kolem lesíku, odvážila se Alba popojít a podívat se, co se děje. Jinovatka teď totiž běžela přes širokou louku Zlatého dolu. Hlasitě a rozrušeně při tom ržála.

„Pobězte se mnou, zachráním vás!“ křičela v běhu na mustangy a klusáky.

„Ona je zachrání,“ zašeptala Alba šťastně. „To je skvělý kůň!“

Nyní ržáli i ostatní koně. Poté vyběhli za Jinovatkou.

„Pojď, poběžíme s nimi,“ navrhla Alba. Ale Noční vítr sklopil uši.

„Copak jsi neslyšela, co říkala? Máme zůstat tady a schovat se.“

„Ale proč...“

Helikoptéry nyní vylétly všechny z jednoho směru ke koním a ze vzduchu je tlačily směrem, který udávala Jinovatka. Seběhla rovně dolů z kopce, jako vedoucí klisna, která přesně ví, kam má běžet. Koně jí důvěřovali a v divokém tempu se hnali za ní.

Náhle se stalo cosi, co Alba nemohla vidět. Něco muselo divoké koně zastavit. Slyšela, jak všichni znovu zaržáli. Hřebci řvali, klisny ječely a malá hříbátka zoufale kvíkala. Pak bylo slyšet zaklapnutí kovových bran. Ozvalo se volání a smích lidí.

„Pochytali je,“ pronesl Noční vítr bezhlesně.

„Jinovatka je oklamala,“ zašeptala Alba.

„Nalákala je do pasti,“ přitakal hřebec.

Bylo to tak neuvěřitelné, že se Albě zježila srst v zátylku. Noční vítr zvedl ocas a rozšířil nozdry. Společně naslouchali zvukům z údolí. Slyšeli, jak bouchají dveře od auta. Jak startují motory. Koně byli také stále slyšet.

Uviděli, jak z údolí vyjíždí k silnici velký nákladní vůz. Za ním následoval další. A další.

Alba začala zoufale ržát.

„Všechny je pochytili. A teď je odvezou v těch nákladácích. Co s nimi udělají? Kam je odvezou?“ zvolala zoufalým hlasem.

„To nevím,“ odpověděl Noční vítr. „Vím jenom jedno: Měli bychom se zase ukrýt v lese. Tam je v téhle chvíli nejbezpečněji.“

Okamžik zůstali stát a zírali dolů do Zlatého dolu. Nedokázali pochopit, že jsou všichni mustangové a klusáci lapení. Temná hvězda a Antip, Eldor a Jegor, Štístko a Jitřenka – a všechna hříbata. Jak jim asi je?

„Podívej, tamhle vpředu je ještě pár koní,“ zvolala Alba rozrušeně. „To je Duňa. A tamhle, není to Sultan? Nechytili je! Takové štěstí!“

„Skutečně,“ pronesl Noční vítr. „Sultane! Pojď k nám! U nás jsi v bezpečí!“

Zdalo se, že Sultan je v šoku. Běhal neustále v kruhu jako blázen. Ani Duňa se na něj nepodívala. Ustavičně ržála vysokým hlasem jako malé dítě.

„Duňo! Slyšíš mě?“ zařehkala Alba, jak nejhlasitěji dovedla.

„Pššš,“ zasyčel Noční vítr.

A najednou uviděli tři kovboje, jak k nim přijíždějí na koních ze tří různých stran. Měli s sebou laso.

„Vezmi si na starost toho hřebce!“ zakřičel jeden na toho druhého. „Já chytím klisnu!“

A než ze sebe Noční vítr s Albou dokázali vůbec vydat varovný výkřik, přiblížili se jezdci těsně k Duně. Jeden z nich vyšvihl laso a chytil ji. Duňa se vzepjala. Rozeběhla se a pokusila se vyprostit, ale smyčka kolem jejího krku se jenom těsněji utáhla. Zařehkala, jak nejhlasitěji dovedla, ale nic jí to nepomohlo. Sultan jí chtěl přispěchat na pomoc, ale i jeho chytili do lasa.

„Pomoc!“ zařval. Byl to silný hřebec, nechtěl si to nechat líbit. Ale muži byli silnější. Kolem krku se mu utahovala druhá smyčka. Jeden z kovbojů si ho přitáhl k sobě.

Albu to tak vystrašilo a rozhněvalo, že zapomněla na všechno kolem.

„Ach ne, co jim to děláte!“ křičela na muže. „Nemůžete je přece jen tak...“

A vyšla o pár kroků z lesa.

„Albo!“ zařval Noční vítr. „Dávej pozor!“

Bílá klisna nad sebou pocítila závan vzduchu. Zvedla hlavu a uviděla, jak přímo nad ní krouží laso. Teprve teď spatřila jezdce, který se ukrýval na kraji lesa.

„Konečně tě mám!“ syčel. „Krásná klisna. A navíc březí...“

„Albo!“ Noční vítr byl bez sebe vzteky i strachy.

Alba vyběhla a pokusila se uprchnout před kroužícím lasem. Ale kovboj jí hodil nanovo – a už ji měl. Ucítila smyčku kolem krku. Rozeběhla se, ale smyčka se ihned začala utahovat. Zakašlala. Pak

se vzepjala a pokusila se vyběhnout směrem k muži. Držel se pevně v sedle a popoháněl koně, na němž seděl, přímo k ní.

Tím koněm byla hnědá klisna. Jinovatka. Vypadala velmi nešťastně.

Jezdec seskočil z jejího hřbetu. Postavil se před Albu a divoce se smál.

„Jen se klidně braň, krásko. Stejně tě mám!“ zvolal.

Od kraje lesa se nyní ozvalo hlasité, divoké volání. Noční vítr. Albě přejel mráz po zádech. Ještě nikdy Nočního větra nezažila takhle rozhněvaného. Dlouhými skoky doběhl doprostřed údolí, kde se Alba pokoušela utéct svému protivníkovi. Jedním skokem se ocitl u kovboje, vzepjal se na zadních a ržál jako smyslů zbavený.

„Dávej pozor!“ zařval druhý muž. „Ten je nebezpečný!“

Jezdec, který chytil Albu, se zle rozesmál.

„Tak ho vezmu s sebou taky!“ zakřičel. „Takový krásný černý hřebec...“

Alba zpanikařila tak, až ztrácela hlavu. Neměla teď strach jenom sama o sebe, ale i o svého nejlepšího přítele. Ten byl bez sebe vzteky. Rázem se ocitl vedle kovboje a vykopl nohu do vzduchu. Jeho přední kopyto dopadlo nedaleko mužovy hlavy, takže mu z ní sletěl širák. Kovboj vypadal vyděšeně.

„Pomozte mi přece!“ zavolal na své společníky. Ti však měli co dělat se svými koňmi.

„Zatraceně! Ten mě odrovná!“ zaječel.

„Svaž té klisně kopyta k sobě,“ zařval jeden. „Vyzvedneme ji tu později.“

Kovboj si lasem přitáhl Albu blíž k sobě. Zakoulela očima. Spatřila, že drží v ruce provaz. Muž si přidržel k jejím kopytům. Začala kolem sebe divoce kopat. I Noční vítr se snažil jí všemožně pomoci. V panice skákal kolem Alby a jejího protivníka. Ten se pokoušel schovat se pod Albiným břichem. V rychlosti sáhl po jejích předních nohách a snažil se je dostat k sobě. Alba křičela a kopala.

Mužovi se ale podařilo chytit její pravé kopyto, obkroužil kolem něj smyčku a snažil se chytit druhou nohu. A skutečně se mu to podařilo. Náhle se však přiblížil Noční vítr a šlápl záškodníkovi na ruku. Ten zařval a odkulil se na stranu.

„Zatraceně. Myslím, že mi ten hřebec zlomil ruku,“ zasyčel.

„Počkej, pomůžu ti!“ zařval jiný z kovbojů. Alba otočila hlavu a uviděla, že svázal Sultana kusem provazu. Ten se nemohl už ani bránit.

Ach ne, tohle určitě udělají i s ní! Noční vítr nezvládne bojovat s oběma muži. A ještě ke všemu k nim přes louku běžel třetí. Alba zaječela, Noční vítr zařval. Nad údolím se vznášelo mračno plné strachu.

Alba vrhla pohled na Jinovatku, která stále se sedlem na hřbetě stála stranou a přihlížela potyčkám. Vypadala vyplašeně, stejně jako při svých prvních dostizích.

„Jinovatko! Pomož nám přece!“ zaržála Alba co nejvyšším hlasem. Zároveň se pokoušela znovu stoupnout mužovi na zraněnou ruku.

Jinovatka tam chvíli stála jako přimrazená, pak ale vykřikla a vrhla se na jednoho kovboje. Otáčela se při tom a využívala třmeny jako projektily. Muže jimi zasáhla do hrudníku. Ten nahlas zasténal.

„To si snad dělá srandu! Jdi pryč, Jinovatko!“ zařval a zahvízdal. Ale Jinovatka se o něj nestarala. Spojila se s Nočním větrem. On chránil Albu zleva, ona zprava, Alba kolem sebe kopala, jak jen jí to laso kolem krku umožňovalo. Zdálo se, že muže zranila natolik, že upustil oba konce lana. Alba byla volná.

„Utíkej!“ zakřičel Noční vítr.

Alba vyskočila, běžela přes louku a táhla za sebou laso. Krátce se ohlédla po Nočním větrovi a Jinovatce. Hřebec ještě jednomu kovbojovi uštědřil velký kopanec do zad, druhého zasáhla Jinovatčina kopyta do ramene tak blízko hlavy, že vyděšeně zvedl obě ruce.

„Vzdávám se!“ křičel. „Ti jsou úplně pomínutí!“

Třetí muž si dřepł na zem a schoval si hlavu mezi ramena. Jinovatka k němu běžela, ale Alba ji zastavila.

„Jinovatko, nech ho. Je už stejně vyřízený,“ zaržála.

„Pojď s námi. Honem pryč!“ zvolal Noční vítr.

Všichni tři vyběhli společně k lesu. Uslyšeli, jak za nimi jede přes louku auto.

„Jste zranění?“ zeptal se někdo.

„Parchanti jedni!“ zahřimal jeden z kovbojů. „Upláchli nám!“

„Však my vás dostaneme!“ zařval jiný.

Ale to tři prchající koně zaslechli už jen z velké dálky. Dávno totiž zmizeli v lese.

Překlad Věra Kloudová